

udstedes en Instruks, hvorved det blev slået fast i al Almindelighed, hvorledes Amter og Kommunalbestyrelser havde at forstaa Loven i Overensstemmelse med dens Forudsætninger. Saa vidt jeg kan opfatte Lovens § 11, 1ste Stykke, kan Enken ikke klage til Indenrigsministeriet. Der staar nemlig i denne Paragraf, at Besværinger over de af Kommunalbestyrelsen tagne Bestemmelser „kan ikke indbringes for Domstolene, men forelægges for Overøvrigheden, hvis Afgørelse, for saa vidt Besværingen ikke tages til Følge, er endelig, men i andet Fald af de kommunale Myndigheder kan indankes for Indenrigsministeren“. Jeg opfatter denne Bestemmelse saaledes, at naar Amtet og By- eller Sogneraadet er enige, kan Sagen ikke indbringes for Indenrigsministeren, og hvis denne Opfattelse er rigtig, staar altsaa en Enke, der bliver behandlet paa denne, som jeg synes, inhumane Maade, værgeløs i et saadant Tilfælde. Jeg kunde ogsaa have Lyst til at spørge det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup), der i sin Tid som Indenrigsminister fremsatte Lovforslaget og førte det igennem Rigsdagen, hvorledes han ser paa Forudsætningerne for de Bestemmelser, jeg her har rørt ved, om han mener, det er i Overensstemmelse med disse, at Loven benyttes paa den Maade. Skulde det nemlig være i Overensstemmelse med Forudsætningerne, og der ikke administrativt kan skrives ind overfor en saadan Fortolkning, forekommer der mig at være Grund til at rejse Kravet om en Revision af Enkebørnsloven, saaledes at man udvider det i § 1 nævnte Begreb „trængende“. I Virkeligheden er jo 566 Kr.s Indtægt for en Enke med et Barn saa ringe, at der nok kan være Grund til at sætte Indtægtsgrænsen noget op. Jeg mener ogsaa, at der nu under Dyrtiden er Grund til at forhøje selve Enkebørnsunderstøttelsen noget. 6 Kr. 33 Øre pr. Maaned for et Barn mellem 2 og 12 Aar er ikke nogen stor Understøttelse i denne Tid. Nu ved jeg meget vel, at Dyrtilsloven har taget særligt Hensyn til disse Forhold, men jeg vilde alligevel finde det rimeligt, om Enkebørnsunderstøttelsen blev noget forhøjet. Ligeledes henstiller jeg, om der ikke er Grund til at ændre den Bestemmelse, at en Enke, som skal komme i Betragtning efter Loven, skal søge, hver eneste Gang hun skifter Plads fra Kommune til Kommune. En Enke som den, hvis Tilfælde jeg her har nævnt, maa søge sit Ophold ved at tjene i Familier. Det er ikke nemt for en Enke med et Barn at faa Plads, Barnet er en Hindring for at faa en

ordentlig Plads, en saadan Enke vil tidt være udsat for at skulle skifte, og hver Gang hun skifter Opholdssted, er hun nødt til paa ny at søge den Kommunalbestyrelse, indenfor hvis Omraade hun har taget Ophold. Hun skal saa paa ny fremskaffe de Attester, som hun maaske allerede en eller to eller flere Gange har fremskaffet. Det er en betydelig Ulejlighed og ogsaa en ingeniende ringe Udgift for den vedkommende, foruden at det undertiden ligefrem kan være vanskeligt at fremskaffe de vedkommende Attester. Jeg tillader mig at henstille, om der ikke var Grund til at ændre Loven paa disse Punkter, og jeg retter selvfølgelig Henstillingen til den højtærede Indenrigsminister.

Den højtærede Landbrugsminister vil jeg gerne spørge, om der ikke er Grund til at søge Jagtloven revideret. Det er en gammel Lov; den er dateret 8. Maj 1894 og altsaa 23 Aar gammel. Den blev til ved et Kompromis mellem meget forskellige Anskuelser. Folketinget og Landstinget havde overordentlig vanskeligt ved at enes om denne Lov, og mange af Bestemmelserne blev, som det ofte er Tilfældet med Kompromislove, mindre klare. Det varede da heller ikke længe, ikke mere end 4 Aar, før der blev fremsat et Lovforslag om mindre Ændringer i den i 1894 vedtagne Lov. Det blev fremsat af daværende Landbrugsminister Hage, men blev ikke gennemført, fordi det viste sig, at Folketinget havde en meget lang Ønskeseddel af Ændringer, og Landstinget havde for saa vidt ogsaa en Ønskeseddel, men dets Ønsker gik blot i en noget anden Retning, saa at Tingene ikke kunde enes; der blev end ikke nedsat Fællesudvalg om Sagen. I Rigsdagssamlingen 1898 blev der indbragt et privat Lovforslag af de to ærede Medlemmer fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og Skern (Ovesen), hvorved der søgtes gennemført en Ændring i visse Fredningstider, og dette Lovforslag blev gennemført. I 1903—04 blev der foretaget et nyt Revisionsforsøg. Det var den daværende Folketingsmand for Fakse-Kredsen (Anton Jensen), der var Ordfører her i Tinget, og Revisionsforsøget medførte, at der blev nedsat et Udvalg her i Folketinget. Udvalget naaede ikke til Afslutning med sit Arbejde, men afgav en Beretning, dateret 15. April 1904. Den slutter saaledes — jeg haaber, den højtærede Formand giver mig Tilladelse til at oplæse det —: „Men da der tillige under Udvalgsbehandlingen er paa-peget adskillige andre Mangler ved den nu-gældende Jagtlov, som ogsaa paa-trængende kræve en Forandring, enedes Udvalget om